

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XLI.

1921.

ŠTEVILKA 5.

IGO GRUDEN:

NA VEČERNI PROMENADI.

Mesto kriči in plamti iz zgoščenih globin,
šumno vrvenje ljudi se iz ulic razliva,
vse se pehá in dotika, po trgu preriva
mimo izložb, ki se zdijo kot orgel piščali;
v mraku visoko odsev ... ko da smo v katedrali,
v megli in dimu nad nami nebá baldahin.

Mesto brezkončno, v višine neznane kipeče,
zgnatlo stotisoče v svoje ogromne si ječe,
spletlo jih v strast, da plodi jih ob oknih zastrtih
v tihih večerih, nad svetom mehko razprostrtih,
v svetlo bogastvo si zmešalo bedo in glad,
kaos človeštva vklenilo v zakleti ta grad
blaznega veka ...

Grem med ljudmi in sem vzhičen nad voljo človeka,
voljo možá, ki graditelj teh hiš je ogromnih,
ki je v razmahu idej vratolomnih
zlil svojo moč v katedrale, razpel jo v oboke,
v mističnem strahu pognal jo v zvonike visoke,
reke premóstil in ceste z elektriko spojil,
dimnike črne postavil v meglena predmestja,
ž njimi zaprl in zastražil do konca si pot:
tam hrepenenje povescilo k tlom je perot,
luč ugasnila je samozavestja.

Rad bi nad vami, vi silni možjé, se opójl,
 pógled moj trg obletava, po množici išče:
 kje ste, vi drzni, nemirni stvaritelji,
 nove bodočnosti, kje ste, nositelji? —
 V šumno vrvenje teh mož, ki iz ulic se zliva
 in v onemoglosti gnete, kričavo preriva,
 plani vihar in zvrtníci to mračno mravljíšče,
 v noč ga razžêni, v temò ga razkrôpi
 in ga v pozabnost molčečo potôpi!

Ženske, ki mimo hitite v šumečih oblekah
 lahne kot ptice na daljnih zasanjanih rekah,
 ki ste dotáknile s krili se moje krvi,
 z meglo strasti napolnile mi rosne oči:
 v meni odmeva skrivnostni vaš glas,
 ko da osamljen zdaj rasem iz vas,
 ljubim vas vse, o — in vse vas poznam...
 Veter vam pal je osamljén k zvenečim nogám,
 krila vam vzbočil v tajnostíno brneče zvonove
 in jaz poslušam te mlačne, proseče glasove,
 slišim utripati v njih vse skrivnosti vesoljne,
 vsa hrepenenja, rastoča iz vdanosti voljne,
 slišim človeštva, ki pride, pritájeni klic:
 ženske, ki ljubim vas, ko da ste tajne pravljíc,
 sanje bodočnosti v popju še skrite so v vas,
 veter že trka — razpnite jih v véliki čas!

Niti vesoljstva so v moje globine se zlile,
 ko da središče sem vsega svetá;
 v šumnem vrvenju teh môž in žená
 v enem trenutku ubranem so vse se spojile
 in se strnile v žarišče srcá...

Veter, predhodnik pomladi, mehkó me objemlje,
 v novo bodočnost željé so razpele roké,
 v noč, ki nad daljnimi strehami dremlje
 vstala je zvezda v obzorje zamišljene zemlje —

ah, in enkrát bo v zavzetju obsevalo z nje,
 kar zaslutilo nočoj je pijano srcé...

25 Kaj ste rekli?